

LA FE DE L'ANTIC TESTAMENT

Dissabte 22 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 3:1-14; Romans 1:2; 4:3; Gènesi 15:6; 12:1-3; Levític 17:11; 2 Corintis 5:21.

PER MEMORITZAR:

“El Crist ens ha rescatat de la maledicció de la Llei assumint en lloc nostre la maledicció, tal com diu l'Esclusura: ‘Maleït tot aquell qui penja d'un patíbul’” (Gàlates 3:13).

“Un infant havia fabricat un petit pot, tot pintat i amb acabats de luxe. Un dia, algú l'hi va prendre, i es va quedar angoixat. Un dia, en passar per davant d'un comerç d'empenyoraments, va veure el seu pot. Amb alegria va córrer fins el dependent i li va dir: ‘Aquest és el meu pot!’. ‘No –va respondre el dependent– és meu, perquè jo el vaig comprar’. ‘Sí –va dir el nen– però és meu, perquè jo el vaig fer’. ‘Bé –va dir el dependent– si em pagues dos dòlars, te'l pots emportar’. Aquesta qüantitat, pel nen, era molts diners. Així i tot, es va proposar aconseguir-la. Va tallar la gespa, va fer tota mena de manats, i aviat va ajuntar els diners.

”Va córrer fins al comerç d'empenyoraments i va dir: ‘Vull el meu pot’. Va pagar els diners, i va rebre el seu pot. Va prendre el pot en els seus braços, el va abraçar i el va besar, i va dir: ‘Estimat potet meu, t'estimo. Ets meu. Ets doblement meu. Jo et vaig fer, i ara et vaig comprar’.

”Així passa amb nosaltres. Som, en cert sentit, doblement del Senyor. Ell ens va crear, i vam caure al comerç d'empenyoraments de Satanàs. Llavors, Jesús va venir i ens va comprar a un cost immens, no d'or ni plata, sinó amb la seva pròpia sang. Pertanyem al Senyor per creació i per redempció”. (WILLIAM MOSES TIDWELL, *Pointed Illustrations*, pàg. 97).

ELS GÀLATES INSENSATS

Llegeix Gàlates 3:1 al 5. A continuació resumeix què els vol transmetre Pau. En quin sentit podríem estar en perill de caure en el mateix parany espiritual, el de començar bé i després caure en el legalisme?

Diverses traduccions modernes han intentat captar el sentit de les paraules de Pau en el versicle 1 sobre els gàlates “insensats”. En realitat, la paraula que fa servir Pau en grec és encara més forta que això. La paraula és *anoetoi*, i prové de la paraula *nous* (en català, *ment*). Literalment, significa “sense ment” o “descerebrat”. Els gàlates no pensaven. Pau no s'atura aquí; diu que, pel fet que estan actuant insensatament, es pregunta si algun mag els haurà fet un conjur. “Qui us ha embuixat?” (*SBT*). Les paraules que Pau utilitza aquí fins i tot poden suggerir que la font real darrere de la condició dels gàlates era el diable (2 Corintis 4:4).

El que desconcerta a Pau sobre el fet que els gàlates hagin apostatat de l'evangeli és que ells sabien que la salvació estava fonamentada en la Creu de Crist. No era quelcom que se'ls pogués haver passat per alt. La paraula traduïda com “manifestat” a Gàlates 3:1 (*SBT*) significa literalment “empaperat”, o “pintat”. S'utilitzava per descriure tota proclamació pública. Pau està dient que la Creu era una part tan central de la seva predicació que els gàlates, de fet, havien vist a l'ull de la seva ment a Crist crucificat (1 Corintis 1:23; 2:2). En un sentit, està dient que, per les seves accions, estan donant-li l'esquena a la Creu.

Pau després contrasta l'experiència present dels gàlates amb la manera en què van arribar a conèixer Crist fent-los algunes preguntes retòriques. Com van rebre l'Esperit? És a dir, com van arribar a ser cristians? I des d'una perspectiva una mica diferent, per què Déu els va atorgar l'Esperit? Va ser perquè van fer alguna cosa per a merèixer-ho? Per descomptat que no! Més aviat, va ser perquè van creure les bones noves del que Crist ja havia fet per ells. Havent començat correctament, què els faria pensar que ara havien de dependre del seu propi comportament?

Amb quina freqüència et ve el pensament: *Estic fent les coses bastant bé. Sóc un cristià sòlid, no faig això ni allò...* i, després, encara que sigui subtilment, penses que d'alguna manera ets prou bo per ser salvat? Quin és el problema amb aquest pensament?

CIMENTATS EN L'ESCRITURA

Fins aquí, en la seva carta als Gàlates, Pau ha defensat el seu evangeli de la justificació per la fe apel·lant a l'acord realitzat amb els apòstols a Jerusalem (Gàlates 2:1-10) i a l'experiència personal dels mateixos gàlates (Gàlates 3:1-5). A partir de Gàlates 3:6, ara Pau es refereix al testimoni de les Escriptures per a la confirmació final més important del seu evangeli. De fet, Gàlates 3:6 a 4:31 està format d'arguments progressius, basats en l'Escriptura.

Què vol dir Pau quan escriu sobre l'“Escriptura” a Gàlates 3:6 al 8? Considera Romans 1:2; 4:3; i 9:17.

És important recordar que, quan Pau va escriure la seva carta als Gàlates, no hi havia un “Nou Testament”. Pau va ser el primer escriptor del Nou Testament. L'Evangeli de Marc probablement sigui el més antic dels quatre evangelis, però presumiblement no va ser escrit sinó fins a prop de la mort de Pau (any 65 d. C.); és a dir, uns quinze anys després de la carta de Pau als Gàlates. Per tant, quan Pau es refereix a les Escriptures, només està pensant en l'Antic Testament.

Les Escriptures de l'Antic Testament juguen un paper important en els ensenyaments de Pau. Ell no les veu com a textos morts sinó com la Paraula viva i autoritzada de Déu. A 2 Timoteu 3:16, Pau escriu: “Tota l'Escriptura és inspirada per Déu”. La paraula traduïda com “inspirada” és *theopneustos*. La primera part de la paraula (*theo*) vol dir “Déu”, mentre la segona part significa “respirada”. L'Escriptura és “respirada per Déu”. Pau fa servir l'Escriptura per demostrar que Jesús és el Messies promès (Romans 1:2), per donar instruccions sobre la vida cristiana (Romans 13:8-10) i per provar la validesa dels seus ensenyaments (Gàlates 3:8, 9).

És difícil determinar exactament quants centenars de vegades cita Pau l'Antic Testament, però poden trobar cites en totes les seves cartes, llevat de les més curtes: Titus i Filemó.

Llegeix detingudament Gàlates 3:6 al 14. Identifica els passatges que Pau cita de l'Antic Testament en aquests versicles. Què ens diu això sobre quanta autoritat tenia, per a ell, l'Antic Testament?

A vegades et preguntes si una part de la Bíblia és més “inspirada” que altres? Atesa la declaració de Pau a 2 Timoteu 3:16, quin és el perill d'aquesta línia de pensament?

COMPTAT COM A JUSTÍCIA

Per què penses que Pau apel·la primerament a Abraham en recórrer a les Escriptures per validar el seu missatge evangèlic? (Gàlates 3:6).

Abraham era un personatge central en el judaisme. No només era el pare de la raça jueva, sinó també els jueus en temps de Pau ho veien com el prototip de com hauria de ser un veritable jueu. Molts no només creien que la seva característica distintiva era l'obediència, sinó també que Déu havia declarat just a Abraham per causa d'aquesta obediència. Al cap i a la fi, Abraham havia abandonat la seva pàtria i la seva família, va acceptar la circumcisió, i fins i tot va estar disposat a sacrificar el seu fill per mandat de Déu. Això és obediència! En l'insistir amb la circumcisió, els oponents de Pau evidentment argumentaven en aquesta mateixa direcció.

Però Pau els hi va tornar en contra d'ells mateixos l'argument, en apel·lar a Abraham (nou vegades a Gàlates) com un exemple de fe més que no pas d'obediència a la llei.

Considera la cita de Pau de Gènesi 15:6. Què significa quan diu que la fe d'Abraham li va ser “comptat com a justícia”? (Veure també Romans 4:36, 8-11, 22-24.)

Mentre la “justificació” era una metàfora presa del món legal, la paraula *comptat* o *considerat* és una metàfora extreta de l'àrea dels negocis. Pot significar “acreditar”, o “col·locar alguna cosa a compte d'un”. No només s'utilitza a Gàlates 3:6 en relació amb Abraham, sinó també apareix 11 vegades més en connexió amb el mateix patriarca. Algunes versions de la Bíblia tradueixen aquesta paraula com *comptat*, *considerat*, o *imputat*.

Segons la metàfora de Pablo, el que es col·loca en el nostre compte és la justícia. Però la pregunta és: *sobre quina base Déu ens compte com a justos?* Certament, no pot ser sobre la base de l'obediència, malgrat el què afirmaven els oponents de Pau. No importa què diguessin sobre l'obediència d'Abraham, les Escriptures diuen que va ser per causa de la fe d'Abraham que Déu el va comptar com a just.

La Bíblia és clara: l'obediència d'Abraham no era la base de la seva justificació; de fet, era el resultat. Ell no va fer les coses que va fer per a ser justificat; les va fer perquè *ja havia estat justificat*. La justificació porta a l'obediència, i no a l'inrevés.

Medita què significa això: que ets justificat no per una cosa que fas sinó només pel que Crist ha fet per tu. Per què aquestes són unes noves tan bones? De quina manera pots aprendre a fer teva aquesta veritat; és a dir, a creure que s'aplica a tu, personalment, més enllà de les teves lluites, el teu passat, i fins i tot el teu present?

L'EVANGELI A L'ANTIC TESTAMENT

“I preveient l'Escriptura que Déu justificaria els gentils per la fe, va anunciar l'evangeli per endavant a Abraham: En tu seran beneïdes totes les nacions" (Gàlates 3:8, *SBT*). Pau escriu que no només a Abraham se li va predicar l'evangeli, sinó també que va ser Déu qui el va predicar; per tant, va haver de tractar-se de l'evangeli veritable. Però, quan li va predicar Déu l'evangeli a Abraham? La cita de Pau de Gènesi 12:3 indica que té en ment el pacte que va fer Déu amb Abraham quan el va cridar a Gènesi 12:1 al 3.

Llegeix Gènesi 12:1 a 3. Què ens diu això sobre la naturalesa del pacte que Déu va fer amb Abraham?

La base del pacte de Déu amb Abraham es centrava en les promeses que Déu li va fer. Les promeses de Déu a Abraham són increïbles perquè són completament unilaterals. Déu fa totes les promeses; Abraham no promet res. Això és el contrari de la manera en què la majoria intenta relacionar-se amb Déu. En general, prometem servir-lo, només si ell fa alguna cosa per nosaltres com a condició. Però això és legalisme. Déu no li va demanar a Abraham que li prometés res, sinó que acceptés les promeses de Déu per la fe. Per descomptat, aquesta no era una tasca fàcil, perquè Abraham va haver d'aprendre a confiar completament en Déu i no en si mateix (*veure* Gènesi 22). Per tant, la crida a Abraham il·lustra l'essència de l'evangeli, que és la salvació per la fe.

Alguns conclouen erròniament que la Bíblia ensenya dos tipus de salvació. Afirmen que en temps de l'Antic Testament la salvació es basava en guardar els manaments; després, com això no va funcionar massa bé, Déu va abolir la Llei i va fer possible la salvació per la fe. Això no podria estar més allunyat de la veritat. Com va escriure Pau a Gàlates 1:7, hi ha un sol evangeli.

Quins altres exemples pots trobar a l'Antic Testament sobre la salvació només per la fe? Veure, per exemple, Levític 17:11; Salm 32:1 al 5; 2 Samuel 12:1 al 13; i Zacaries 3:1 al 4.

Sovint escoltem l'expressió: “gràcia barata”. No obstant això, és un qualificatiu poc apropiat. La gràcia no és barata; és gratuïta (almenys per a nosaltres). Però la arruïnem quan pensem que hi podem afegir les nostres obres o quan pensem que podem utilitzar-la com una excusa per pecar. En la teva pròpia experiència, cap a quina d'aquestes postures et sents més propens a inclinar-te, i com pots evitar-ho?

REDIMITS DE LA MALEDICCIÓ

Els oponents de Pau sens dubte van quedar estupefactes per les seves paraules de Gàlates 3:10. Certament, no consideraven que es trobaven sota una maledicció; de fet, esperaven ser beneïts per la seva obediència. No obstant això, Pau no deixa cap dubte: “En canvi, tots els qui depenen de les obres de la Llei estan sota una maledicció; perquè ho diu l'Esriptura: ‘Maleït el qui no es manté en el compliment de tot el que hi ha escrit al llibre de la Llei’”.

Pau està contrastant dues alternatives completament diferents: salvació per la fe i salvació per obres. Les benediccions i les malediccions del Pacte, presentades a Deuteronomi 27 i 28, eren senzilles. Aquells que obeïen eren beneïts, aquells que desobeïen eren maleïts. Això vol dir que, si una persona desitja dependre de l'obediència a la Llei per a ser acceptat davant Déu, llavors ha de guardar tota la Llei. No tenim la llibertat de seleccionar i triar el que volem obeir; tampoc hauríem suposar que Déu està disposat a passar per alt alguns errors de tant en tant. És tot o res.

Per descomptat, aquestes no són bones noves, no només per als gentils sinó també per als oponents legalistes de Pau, perquè “tots van pecae i estan privats de la presència de Déu” (Romans 3:23). No importa quant ens esforçem per ser bons, la Llei només pot condemnar-nos com els seus transgressors.

De quina manera Crist ens va lliurar de la maledicció de la Llei? (Gàlates 3:13; 2 Corintis 5:21).

Pau introdueix una altra metàfora per explicar el que Déu ha fet per nosaltres en Crist. La paraula *redimir* significa “comprar novament”. S'utilitzava per referir-se al pagament del rescate per alliberar ostatsges o el preu pagat per alliberar un esclau. A causa de que la paga del pecat és la mort, la maledicció per no guardar la llei sovint era una sentència de mort. El rescate pagat per la nostra salvació no va ser insignificant; a Déu li va costar la vida del seu propi Fill (Joan 3:16). Jesús ens va rescatar de la maledicció en carregar amb els nostres pecats (1 Corintis 6:20; 7:23). Va prendre voluntàriament la nostra maledicció sobre si mateix i va patir en favor nostre la penalitat completa del pecat (2 Corintis 5:21).

Pau cita Deuteronomi 21:23 com a prova bíblica. Segons el costum jueu, una persona es trobava sota la maledicció de Déu si, després de ser executada, el cos era penjat d'un arbre. La mort de Jesús a la Creu es considerava un exemple d'aquesta maledicció (1 Pere 2:24; Fets 5:30).

No és d'estranyar, doncs, que la Creu hagi estat una pedra d'ensopec per a alguns jueus que no podien concebre la idea que el Messies fos maleït davant Déu. Però aquest era exactament el pla de Déu. Sí, el Messies va carregar amb una maledicció, però no era la seva pròpia maledicció, era la nostra!

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Sobre Crist, com a substitut i garant nostre, va ser posada la iniquitat de tots nosaltres. Va ser comptat com a transgressor, per tal que pogués redimir-nos de la condemna de la Llei. La culpabilitat de cada descendent d'Adam va aclaparar el seu cor. La ira de Déu contra el pecat, la terrible manifestació del seu desgrat per causa de la iniquitat, va omplir de consternació l'ànima del seu Fill. Tota la seva vida, Crist havia estat proclamant a un món caigut les bones noves de la misericòrdia i l'amor perdonador del Pare. El seu tema era la salvació fins i tot del principal dels pecadors. Però a hores d'ara, sentint el terrible pes de la culpabilitat que porta, no pot veure el rostre reconciliador del Pare. En sentir el Salvador que d'ell es retreia el semblant diví en aquesta hora de suprema angoixa, va travessar el seu cor una recança que l'home mai podrà comprendre plenament. Tan gran va ser aquella agonia que amb prou feines li deixava sentir el dolor físic” (*DTG 701*).

“Lavors Luter inicià la seva obra com a campió de la veritat. La seva veu s'escoltà des del pulpít en forma de solemne advertència. Exposà al poble el caràcter ofensiu del pecat i, els ensenyà que per l'home és impossible, per mitjà de les seves pròpies obres, reduir la seva culpabilitat o evitar el càstig. Només el penediment davant Déu i la fe en Crist poden salvar el pecador. La gràcia de Crist no pot comprar-se, és un do gratuït. Aconsellà a la gent que no comprés indulgències, sinó que tingués fe en el Redemptor crucificat” (*GC 80 [138]*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Fins i tot avui, en la nostra pròpia església, a alguns els costa acceptar que la salvació és només per la fe; que la gràcia de Déu, per mitjà de Crist, ens salva, a part de les nostres obres. Què hi ha darrere d'aquesta reticència d'alguns a acceptar aquesta crucial veritat?
2. Pau va parlar amb molta vehemència sobre l'error teològic de la salvació per obres. Què ens diu això sobre la importància de la bona teologia? Per què hauríem nosaltres, com a església, de posicionar-nos amb fermesa, si cal, quan s'ensenya l'error en el nostre medi?

RESUM: De principi a fi, en la vida cristiana, la base de la nostra salvació és la fe sola en Crist. Per causa de la fe en les promeses de Déu, Abraham va ser comptat com a just, i aquest mateix regal de justificació està disponible per a tots els que avui comparteixen la fe d'Abraham. L'única raó per la qual no som condemnats pels nostres errors és perquè Jesús va pagar el preu pels nostres pecats en morir al nostre lloc.